

Mats Lindström

Spaningsledaren i Rinkeby

Berättat för Fredrik Sjöshult

Bokförlaget Forum



**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Mats Lindström & Fredrik Sjöshult 2024

Omslag: Per Lilja

Tryckt hos ScandBook EU, 2024

ISBN 978-91-37-50897-9

Innehåll

1. Barnen i mordkommandot 7
2. Första åren i Västerort 30
3. Spanaren Mats 43
4. Adel med Glocken 63
5. Skotten på Nisses krog 72
6. Rinkebykonfliktens start 78
7. Fenix reser sig 92
8. Operation Askari 101
9. Affarinsatsen mot Dödspatrullen 107
10. "det var stress" 121
11. Vinster i Rinkeby 137
12. Headshotligan, Kramiz och Volta 156
13. Dubbelmordet i Köpenhamn 176
14. Vittnar i Danmark 188
15. Nya Järvakonflikten 199
16. Bockarna Bruse-taktiken 208
17. Hjulstabarnen förloras 218
18. Husbys sicarios 223
19. Hjulstabarnen mördar 236
20. Avlyssning och språket 243
21. Volta 2.0 249
22. Headshotligan på Östermalmstorg 267
23. Vittnesturnén om barnsoldaterna 289
24. Dödspatrullens återkomst 301
25. Lyckligt slut i Husby 312

Författarnas tack 318

Det här är min historia så som jag minns den.

En del namn på personer som förekommer i boken har fingerats.

1

Barnen i mordkommandot

Juni 2023: Fyra timmar kvar tills jag ska vittna i Kalmar tingsrätt mot ett mordkommando som skickats ner från Stockholm till denna ostkustpärla. Efter det svenska vinterkriget – våldsvågen som sköljt över Sverige – har sommaren kommit och det är riktigt varmt.

Mitt schema under försommaren är intensivt med sex vittnesmål i olika rättegångar om gängskjutningar. På kort tid har jag efterfrågats av åklagare i Gävle, olika delar av Stockholms län och nu Kalmar som expertvittne på gängmord efter alla år som spaningsledare i Rinkeby.

Solen steker utanför hotellet i hamnen. Kalmarsund breder ut sig som en sommaridyll, från hotellet ser jag bron över till Öland. På kajen har timmer på väg till sågverken i området lossats.

Jag svettas i hotellets gym. Knäböj. Utfall. Marklyft. Det brukar bli fyra träningspass i veckan och i dag är det ben på schemat.

I lurarna pumpar ny svensk rapmusik som handlar om det jag ska vittna om i Kalmar och de andra rättegångarna: goare, jappare, rusher, sillar och hadid.

I gymmet laddar jag upp för att hitta rätt känsla inför rättegången. Jag är åklagarens vittne och har två uppdrag: Berätta för tingsrätten i Kalmar om hur ett mord i gängmiljö går till men också om spaningsinsatsen som avslöjade mordkommandot som nu står inför rätta.

Även om jag har vittnat hundratals gånger är det lika speciellt varje gång och jag lämnar inget åt slumpen. Skjortan ska vara välstruken, byxorna ska ge ett propert intryck och i Kalmar har jag valt ett par matchande, och nyputsade, bruna skor i läder.

Polismyndigheten står inte för kläderna, det är min privata garderob. I Sverige vittnar jag nästan aldrig i uniform längre men det är ändå tydligt att jag är polis.

Ofta bär jag mitt tjänstevapen i ett hölster märkt med ”POLIS” i domstolarna, ibland tar jag också med mig ett handfängsel som jag fäster bak i bältet. Det ska inte vara någon tvekan om vilken del av samhället jag representerar.

Att kliva in och vittna i en rättsal är lite av ett skådespel. I tingsrätten känns det som att domaren och nämndemännen skannar av mig: Vem är jag? Hur ser jag ut? Vad är min bakgrund? Jag tänker att de får ett bättre intryck av mig om jag är nyrakad, prydlig och välvårdad.

Jag har åkt till Kalmar för att vittna mot det unga mordkommando som vi avslöjat från polishuset i Rinkeby. Ett barn har skickats till Kalmar av andra barn för att skjuta ihjäl en ung kille och vi har följt förberedelserna i våra spaningar utan att ha förstått vad slutmålet var.

Efter ett år med rekordmånga dödsskjutningar sköljer våldsvåg efter våldsvåg över Sverige under 2023. Tidigare har jag varit med om att barn rekryterats av gäng men det som nu sker med unga barnsoldater saknar motstycke. Det är så sjukt och det som hänt i Kalmar är tyvärr bara ett av många exempel.

Polishuset i Rinkeby är min bas och här sitter jag när det misstänkta mordkommandot dyker upp på vår radar i slutet av 2022. Det har blivit 30 år som polis i västra Stockholm där främst Rinkeby i flera år varit förknippat med grovt gängvåld. Under lång tid har våld och rån varit mitt specialfokus och under de senaste 13 åren har jag nästan uteslutande arbetat mot det grova skjutvapenvåldet som spaningsledare.

I det nybyggda polishuset sitter jag högt upp i huset på den sjätte våningen tillsammans med min chef Denny och spanarna i vår grupp som heter Nigs Järva. Bemanningen varierar något men för det mesta är vi ett tiotal poliser i gruppen.

Nigs är en förkortning för ”nationell ingripandespaning” – en arbetsmodell inom Polismyndigheten som tagits fram i takt med att spaningen blivit proffsigare. Tanken är att nigsarna ska vara med från spaning fram till gripande. Nigsare gör också husrannsakan och säkrar beslag.

Den andra delen av spaningsverksamheten är NPS – nationell personspaning. Inom NPS ska spanarna vara helt dolda när de gör viktiga iakttagelser men aldrig ingripa. NPS finns i bakgrunden men ropar på nigsare, piketen eller uniformerad personal i ingripandeverksamheten när en person ska gripas.

Nigs Järva förstärks under perioder av ingripandespanare från andra delar av Sverige, bland annat Kalmar, och det gör att vi dubblar styrkan.

Vårt uppdrag är att stoppa nätverken bakom den grovt organiserade brottsligheten i lokalpolisområdet med orterna runt Järvafältet: Rinkeby, Tensta, Spånga, Akalla, Husby och Kista.

Jag har dragit mig tillbaka till en lugnare del av väningsplanet med en viss distans till det kaos som ibland uppstår när spanarna inte är ute på uppdrag. Det händer att det kommer bollar flygande, det stökas runt en del kring både fotbollsspel och airhockeyspel. Då är det skönt att sitta 15 meter bort i ett eget spaningsledarhorn.

Kaosen till trots: Jag blickar ut över en spaningsstyrka i toppklass. Drivet bland mina spanare i Rinkeby har jag bara mött några få gånger tidigare i min karriär. Hungern bland nigsarna att hitta vapen och narkotika och göra gripanden resulterar i viktiga domar men återspeglas också på väggarna runt mig där det hänger bilder på ett 70-tal vapen som tagits i beslag.

Det har blivit så många bilder att de tagit över väggarna. På

väggarna finns också bilder på allt från kungen till en marijuanaplanta.

Mellan skrivborden finns hyllor som är fyllda med allt från böcker till kläder som behövs för att kunna smälta in i olika sammanhang. Miljön skulle kunna beskrivas som rörig, alternativt kreativ.

Sparkcyklar, väskor, skyddsvästar och avancerade kameror ligger här och var. På ett skrivbord ligger det massvis med hänglås i en låda som vår egen expert på att dyrka upp lås använder för träning. Ibland måste vi snabbt göra en hemlig husrannsakan i ett förråd om det uppstått misstanke om ett vapen- eller narkotikabrott och då har vi stor nytta av hans kompetens.

I mitt spaningsledarhorn har jag två whiteboard-tavlor med bilder på aktuella personer och en lista med arbetsuppgifter som ska bockas av – allt från förhör som ska hållas och tillstånd för telefonavlyssning som ska förnyas, filmer som ska hämtas in, kallelser till tingsrätter för att vittna och annat. Jag gillar att ha det antecknat på min whiteboard och känner tillfredsställelse när jag kan stryka saker som är klara.

I större ärenden och intensiva skeden av spaningsinsatser brukar också analytiker och utredare ansluta i mitt horn. Det blir en förstärkning och vi kan effektivt arbeta som en liten stab för att analysera mängder av information som kommer in från spaning, avlyssning, vittnen, kameror och annat håll. Om vi får in en utredare redan innan de misstänkta är gripna hjälper det oss att redan från början bygga upp förundersökningen – utredningen som senare kan resultera i att åklagare fattar beslut om åtal och långt senare tar vårt spaningsärende vidare till en rättegång.

På min whiteboard sitter bilden av Zoro som är en kille från Husby. Han är på vår radar som möjlig mordmäklare och därmed föremål för mitt spaningsledarfokus i ärendet som döps

till "Ekorren" efter en av de misstänkta smeknamn.

En dag i november har vi snappat upp ett intressant meddelande under avlyssningen av honom.

– Finns det något mordkontrakt? Jag har två killar som kan köra, meddelar en ung fixare som kontaktar Zoro.

Fixaren Hassan är en typisk mellanhand i den här typen av planering av brott. Han utför inte brottet själv och är inte heller beställare men hjälper till att fixa transporter, vapen, gömställe och annat som kan vara aktuellt.

Snabbt identifierar vi killen som påstår sig ha två skyttar redo för mord till ett pris av 200 000 kronor – och jag sätter upp hans bild bredvid porträttet på Zoro på min whiteboard.

Hassan är en 16-årig kille som redan dömts för grovt vapenbrott och grovt vållande till kroppsskada efter en vådaskjutning i Kista på den östra sidan av Järvafältet.

Han var bara 15 år gammal när han ställdes inför rätta för vådaskjutningen och i rättegången berättade han om att han i sin lägenhet "lekt" med två skarpladdade pistoler. Han riktade en av dem mot en kompis huvud och tryckte av utan att veta att det var en patron i loppet. Kulan gick in i kompisens högra kind och ut vid örat på samma sida. Straffet blev ungdomsvård och när Hassan kontaktar Zoro är han fortfarande föremål för vård inom socialtjänsten och placerad hos en så kallad behandlingsfamilj i problemområdet Gottsunda i Uppsala. Han har ett rum hos familjen men de verkar inte ha en aning om vad han håller på med.

Vi i spaningsgruppen inser direkt att det är ett prioriterat ärende med en så ung person som erbjuder utförare av mord.

Hassan är själva sinnebilden för situationen med unga kontraktsmördare som vi har haft så mycket problem med: En vapenintresserad 16-åring som efterfrågar mordkontrakt. Han ligger helt i linje med den senaste tidens problematik som vi ser i hela Sverige.

En åklagare är redan inkopplad på ärendet mot Zoro så jag ringer upp henne och förklarar läget.

– Vi har fått upp en misstanke om förberedelse till mord här på en person. Han letar efter ett mordkontrakt. Det är en rätt ung kille så jag tycker att vi ska köra på det här också, säger jag till henne.

Åklagaren håller med och jag sammanfattar det som kommit fram hittills i ett pm för att dokumentera att det finns en misstanke om brott som motiverar avlyssning av pojken.

Jag beskriver hur en väldigt ung person letar efter ett mordkontrakt och har tillgång till vapen. Jag konstaterar att han faktiskt redan är dömd för att ha hanterat skarpladdade vapen, vilket talar för att frågan bör tas på allvar. Jag beskriver också hans kontakt med Zoro om ett mordkontrakt och hur han kan kopplas till den aktuella mobilen som vi vill ha hjälp med att avlyssna.

Avlyssning och övervakning har tagit stora kliv framåt på senare år. Tack vare teknikutveckling och ny lagstiftning har vi inom polisen fått betydligt större möjligheter i kampen mot grov organiserad brottslighet.

Jag försöker hela tiden genom kontakter med åklagare, andra spaningsledare och polisens nationella operativa avdelning, NOA, hitta vägar framåt inom det som kallas för hemliga tvångsmedel genom avlyssning eller andra former av övervakning.

Som spaningsledare tar jag initiativ till hemliga tvångsmedel men det är alltid en åklagare som måste gå till domstol, ofta tillsammans med mig, för att få ett beslut om att inleda avlyssning eller övervakning.

”Bunkern” i det stora polishuset på Kungsholmen i Stockholm sköter mycket av avlyssning, övervakning av bland annat mobilchattar och andra hemliga tvångsmedel i Stockholmsregionen.

För mig som spaningsledare finns här ofta nyckeln till framgång.

Egentligen är det ingen bunker. Det är ett öppet kontorslandskap med operatörer som lyssnar på samtal, följer hur mobiltelefoner rör sig och tar del av meddelanden som skickas mellan mobiler.

Operatörerna i bunkern uppdateras av mig som spaningsledare i ärendet för att veta vad de ska ha koll på.

Personlig integritet och hårda regler för hemlig avlyssning ställer höga krav på de som jobbar i bunkern och tjänsterna är högt säkerhetsklassade. Operatörerna har olika bakgrund. En del är gamla spanare, men genomgående handlar det om personer med hög servicekänsla.

För mig som spaningsledare är det viktigt att operatörerna inne i bunkern känner att de är en del av gruppen som jobbar med ärenden. Lagkänslan är viktig för att lyckas.

Belastningen på bunkern har varit hög under de senaste årens mord- och våldsvåg och det har tvingat ledningen att prioritera.

I ärendet Ekorren om de misstänkta mordplanerna måste jag först stämma av om det finns plats för ett nytt avlyssningsärende i bunkern.

Sannolikt är det inget problem eftersom det handlar om att stoppa dödligt våld. Men om det pågår flera stora ärenden samtidigt tvingas de operativa samordnarna och chefen för telefonavlyssningen prioritera hårt.

– Det finns inte utrymme för att köra något ”skönt” narkotikaärende nu utan allt vi gör ska gå mot skjutvapenvåldet, har en polischef konstaterat.

När jag försäkrat mig om att det finns plats i bunkern för Ekorren vänder sig åklagaren till Solna tingsrätt med en begäran om tillstånd för hemlig avlyssning och dataavläsning så att vi kan ta del av Hassans mobilchattar.

All kommunikation mellan mig och åklagaren och domstolen sker via krypterad och säker e-post men när beslut ska fattas

kallas vi till ett möte i tingsrätten. I tingsrätterna finns domare som är särskilt betrodda med att fatta beslut om hemliga tvångsmedel.

Tillsammans med åklagaren träffar jag domaren. Ett offentligt ombud, som oftast är en pensionerad domare eller advokat, är också med på mötet för att bevaka enskildas integritetsintressen.

Vi får de tillstånd som behövs i det fortsatta spaningsarbetet. Jag skickar beslutet direkt till bunkern och därmed kan avlyssning och övervakning starta.

Arbetet med att stoppa ett mord intensifieras.

Kontakterna med bunkern är täta och operatörerna levererar löpande resultat. Operatörerna gör en första sällning av hur viktigt de tycker att innehållet är och det märks upp enligt en fastställd klassificering.

Språkets utveckling med olika inslag av slang är en utmaning för operatörerna i bunkern.

Eftersom det är personer med olika bakgrund och olika åldrar som jobbar i bunkern har jag själv förstått att det finns varierande kunskaper i slang. Jag har delat med mig av olika pm som jag skrivit om olika slanguttryck och mord i gängmiljö för att de ska förstå skillnaden mellan exempelvis en golare och en goare.

En golare är en person som anklagas för att ha lämnat uppgifter till polisen men en goare är en person som hjälper till att få info om var en person är inför ett mord. Operatörerna måste därför larma direkt om det snackas om goare eftersom det sannolikt betyder att ett mord är på gång.

Övervakningen av fixaren Hassan bekräftar misstankarna i spaningsgruppen om att det är skarpt läge. Han skickar bilder där han och andra poserar med vapen och det görs en bedömning att det handlar om skarpa vapen.

Frågorna hopar sig i min spaningsledarhjärna: Hur kan han ha så stor tillgång till vapen? Var får han sina vapen ifrån? Hanterar han vapen åt ett kriminellt nätverk? Hur kan en så ung person ha vapen som kostar 10 000–20 000 kronor? Är han själv en av de två personerna som han sagt är redo att utföra ett mord?

Samtidigt som jag får rapporter från avlyssningen av Hassan styr jag spanarnas arbete på plats utanför behandlingsfamiljens boende i Gottsunda under november och december.

Polisen i Uppsala informeras om vår insats, men de har själva inte haft Hassan på sin radar sedan tidigare. Han tillhör inget gäng i staden som annars haft mycket problem med nätverks-kriminalitet.

Vårt mål i Uppsala är att hitta något av de vapen som vi sett på bild under den hemliga övervakningen av fixaren Hassans mobil, men det går trögt. Spanarna söker försiktigt i området kring hans bostad. Trapphus, källargångar och andra allmänna utrymmen kontrolleras, men vi kammar noll.

Hassans vapenbilder räcker egentligen för en husrannsakan men vi vill inte chansa. Om vi gör ett tillslag och inte hittar några vapen eller narkotika har vi bränt oss. När vi slår av ärendet vill vi helst vara säkra på att han har ett vapen så att vi kan få honom dömd för grovt vapenbrott eller ett större narkotikaparti. Även om straffen för ungdomar är milda skulle vi ändå vara nöjda om ärendet leder till en dom för grovt vapen- eller narkotikabrott. Förhoppningsvis skulle det stoppa honom från att ordna en skjutning.

Fixaren Hassans kontakter med andra kartläggs också och de får diskreta besök av spanarna. Ett av Hassans samtal med en kompis blir extra intressant. Det är en kille som har en Tokarev. Det är en pistol från de före detta öststaterna som har rätt mycket rekyl. Nu vill en av de potentiella skyttarna provskjuta vapnet innan det ska användas skarpt. Han verkar inte veta hur man använder det.

– Nej nej, sånt där måste man kunna, svarar Hassan i chatten.

Tyvärr lyckas vi inte lista ut vem Tokarevkillen är innan det är för sent.

Hassan har mycket kontakt med en 13-årig pojke i Uppsala som hjälper honom med allt möjligt. Han är mycket driftig i rollen som springpojke, fixar bilar och förare men syns också på bilder med vapen.

I ett samtal framgår att 13-åringen vill låna en pistol eftersom han är irriterad på en annan kille. Den som har pistolen säger att det finns inget magasin och inga skott i vapnet.

– Det gör inget. Jag ska bara göra en skrämmande, säger 13-åringen i samtalet.

Vi försöker genom spaning lista ut när 13-åringen ska få vapnet. Om han varit över 15 år hade vi kopplat in en telefonavlyssning på honom också eftersom misstankarna handlar om ett skarpt vapen men vi hindras av lagstiftningen som säger att vi inte får avlyssna personer under 15 år.

Tur att han inte ska skjuta någon i alla fall, tänker jag.

I chattarna noterar vi också att det verkar som om Hassan haft ett team på plats på ett hotell men att de blivit utslängda och klandrat till det. Istället för att vara kvar och trycka i området har de åkt hem efter det.

Allt ser allvarligt ut men när julen 2022 närmar sig har vi inte kommit närmare ett gripande av Hassan. Inga vapen i beslag och inget annat konkret som motiverar det. Ärendet handlar om en kille i Uppsala och har inte längre någon direkt koppling till Järvas lokalpolisområde, men den lokala polisledningen är klok och låter oss fortsätta med spaningarna även om det är tveksamt om de direkt kommer vara till nytta för problembilden i Järva.

Sex dagar före jul får jag ett samtal från bunkern:

– Du måste lyssna på det här direkt!

Normalt får jag som spaningsledare en sammanfattning en

gång om dagen, men denna sena eftermiddag flaggar bunkern direkt för att ett samtal måste hanteras akut.

Från min plats i polishuset i Rinkeby kan jag logga in direkt i systemet där samtal från telefonavlyssningen sparas. Pulsen ökar. Min chef Denny driver andra ärenden som spaningsledare just nu men jag ropar på honom för att vi ska lyssna tillsammans.

Jag tar mig in i systemet och söker upp ljudfilerna som spelats in några minuter tidigare.

Fixaren Hassan har ringt sin tjej och till en början är det ett gulligt samtal. Hon kallar honom ”baby”, han kallar henne för ”mitt hjärta”. Hon säger att hon vill träffa honom, han säger att han älskar henne och hon säger samma sak. De tjafsar lite om hur länge de sovit och när de senast varit aktiva på Snapchat. Så långt inget konstigt.

Men när hon börjar pressa honom på varför han varit vaken så länge natten före kommer orden som får oss att reagera:

– Tyst baby! Alltså jag skicka en kille på en mission. Han har gått och skjutit killen. Han har missat, han har träffat den här killen han är inte död. Tänk dig han har skjutit en sextonåring och denna sextonåring han har överlevt skott i ansiktet.

Flickvännen verkar inte tro honom.

– Gå och kolla. Skriv Kalmar nyheter. Vänta min vän ringer. Jag ringer upp dig direkt, säger Hassan till tjejen.

Det är Tokarevkillen – han som fick en utskällning när han ville känna hur det kändes att skjuta med pistolen – som ringer. Stämningen är upprörd.

– Bror, shonon (slang för killen) lever, säger Hassan.

– Jag vet. Tabben jammade. Den klicka så han cyklade iväg. Han pricka alla fyra i ryggen, svarar Tokarevkillen och jag tolkar det som att pistolen slutat fungera under skjutningen.

– Vad gör han nu?

– Bror han är hemma. Han är helt ledsen.

– Bror han klarade inte sin mission asså fitta, säger Hassan.

– Bror walla, kolla det är inte hans fel att tabben jamar. Shonon han ramlade. Han ville igen, han ville avsluta. Det gick inte så han cyklade iväg. Han eldade och en gammal tant började slå han. Han gick in i en skog, vad gör en tant i en fucking skog mannen?

– Tanter är i skogar bror, dom joggar, svarar Hassan.

I samtalet är det uppenbart för oss att mannen som vi tidigare känt som Tokarevkillen varit Hassans underhuggare och att han skickat en skytt till Kalmar som han har kontakt med i denna "mission".

När jag börjar lyssna på samtalen har jag själv ingen koll på att det varit en skjutning i Kalmar dagen före, men jag uppdaterar mig och förstår vad det handlar om. En 16-årig pojke har blivit beskjuten utanför Coop i Kalmars problemområde Norrliden. Pojken har klarat sig trots att han har svåra skottskador.

Det är ingen tvekan om att samtalen som vi lyssnar på handlar om skjutningen i Kalmar, men vem är skytten? Och vem är underhuggaren?

Hassan beklagar sig och vill inte ge några pengar till skytten. Han ska ha varit lovad 100 000 kronor för att mörda och en summa på 50 000 kronor diskuteras nu dagen efter som ersättning för något slags halvt utfört uppdrag.

Fixaren Hassan har dock nekat skytten så mycket pengar för uppdraget.

– Jag sa till han: nej bror. Det är skämmigt för mig. Mitt namn går ner bror, säger han.

– Det här var hans första gång bror, svarar underhuggaren.

– Bror han har skjutit från nära håll alltså va. Bror jag är också lite arg på honom men det är lugnt.

– Hur kan den där shonon inte tagga (dö) walla, frågar sig underhuggaren.

– Bror, ungar när dom blir skjutna bror, dom lever. Dom måste skjuta han i huvudet. Barn dom lever längre, säger Hassan.

– Jag svär jag tror han kommer bli handikapp, svarar underhuggaren.

Hittills har vi ingen ledtråd om vem skytten är men i det här skedet gör Hassan ett avgörande misstag. Han bestämmer sig för att ringa upp skytten och nämner hans riktiga förnamn i det avlyssnade samtalet för att ställa honom till svars.

– Du sköt för snabbt visst. Ljug inte! Sköt du en efter en, frågar Hassan.

Hans teori är att vapnet slutade fungera på grund av att skotten avlossades i för tät följd.

Skyttens förnamn nämns på nytt i samtalet men själv säger han inte så mycket. Han berättar att han fick hålla i vapnet på väg till skjutningen men har ingen förklaring till att det klickade. Hassan lovar att han ska få någon form av betalning.

Klockan är 15.42 när trepartssamtalet med Hassan, underhuggaren och skytten avslutas – sex dagar före julafton 2022 – och efter att Denny och jag lyssnat på det inleds en febril aktivitet i mitt spaningsledarhorn. Spanarna som är på plats i närheten av Hassans bostad i Uppsala briefas om att det nu är skarpt läge i ärendet efter veckor av fruktlöst arbete.

Stämningen är exalterad men samtidigt allvarlig. Nyss har vi lyssnat på tre personer som diskuterar en skjutning som gått snett – en utvärdering av ett misslyckat beställningsmord låter det som – och nu har vi chansen att nå fram till ett snabbt gripande.

Prio ett: Ta reda på vem skytten är. Vi har bara ett förnamn. Även om det är ett ganska ovanligt namn bland yngre finns det omkring 200 unga mellan 15 och 20 år med det aktuella tilltalsnamnet.

Prio två: Kontakta åklagare för att få tillstånd att dela informationen som vi fått in i förundersökningen om Hassans mordförberedelser med utredarna i Kalmar. Reglerna säger att information inte får delas fritt mellan olika utredningar inom polisen.

Åklagaren som är förundersökningsledare måste ta beslut om att Kalmarutredarna ska få ta del av "hennes" material.

Prio tre: Fixa avlyssning av Hassans underhuggare och kontrollera vilka han haft mobilkontakt med. Vi har ett nummer till honom och eftersom han verkar ha mest kontakt med skytten är det angeläget att vi direkt får börja med hemliga tvångsmedel mot honom även om tingsrätten har stängt för dagen.

Allt detta sker parallellt och är egentligen lika prioriterat. Det är full fart framåt i vår lilla stab. Denny börjar göra slagningar i polisens olika register efter skytten.

Jag kontaktar åklagaren och hon beslutar direkt att informationen från vår avlyssning ska delas med Kalmarutredarna. Det är en självklarhet och egentligen ren formalia i det här läget. Åklagaren tar också ett interimistiskt beslut om hemlig övervakning av elektronisk kommunikation gällande underhuggaren.

Det innebär att vi får hämta in listor över vilka underhuggaren haft kontakt med via mobilen. Åklagare har möjlighet att fatta den typen av beslut tillfälligt när det är bråttom och tingsrätten är stängd.

Underhuggarens samtalslistor blir en jackpot i sökandet efter skytten. Denny hittar ett nummer som visar sig tillhöra en kille med det relativt ovanliga tilltalsnamnet. Han är tidigare ostraffad och bor med sin mamma i Haninge. Omgående flyttar vi spaningsresurser från Rinkeby dit.

I samtal med Kalmarutredarna förstår jag att de inte vet vem skytten är så de blir mycket tacksamma när de förstår att vi har bra information från vår telefonavlyssning. De har gjort en massa saker i sin utredning men har inget "drag i linan" som det heter inom polisen – bildspråk för att en spårhund har vittring efter något.

Värdet av de avlyssnade samtalen stärks när Kalmarutredarna bekräftar att gärningsmannen verkligen flytt på en cykel, att han försökt elda upp kläder i skogen och att en kvinna för-

sökt stoppa honom. Snacket om cykeln, eldningsförsöket och "tanter i skogen" stärker vår uppfattning att Hassan och hans underhuggare har varit involverade i skjutningen.

I Rinkebys polishus fixar vi under kvällen också en snabbutskrift av samtalen för att utredarna och åklagaren i Kalmar ska förstå vidden av det som sagts och vi sammanfattar läget i vår utredning i ett pm. Under kvällen har vi flera möten på länk med utredarna och åklagaren i Kalmar.

Underhuggaren identifieras som en 17-årig kille som är placerad av socialtjänsten i en familj i Arboga. Direkt ser vi också kopplingen mellan Hassan och underhuggaren: De har tidigare varit placerade på samma låsta ungdomshem efter att ha dömts för en rad brott. Under placeringen har de också dömts för att tillsammans ha misshandlat en annan intagen på ungdomshemmet.

Från Rinkeby dirigeras också spaningsresurser till Arboga efter att underhuggaren identifierats.

Samtidigt har Hassan fortsatt ringa till olika personer under kvällen. Ett samtal som vi avlyssnar går till den 13-åriga pojken som varit hans springpojke och tidigare lånat ett vapen för att göra en "skrämmish".

Nu berättar han om morduppdraget i Kalmar.

– Jag skicka han på mission. Bror, han skulle få hundra lax. Gissa hur mycket han fick? Femton! Den här shonon (killen) överlever. Han prickat en på ansiktet yani.

Han pratar också med underhuggaren igen och instruerar honom att skytten ska tvätta sig under naglarna och ta ett långt bad där han skrubbar sig ordentligt med schampo för att göra sig av med spår.

De avlyssnade samtalen gör att bevisen samlas på hög i utredningen.

Kvällen går och det är dags att samla ihop allt som kommit fram efter att bunkern larmat akut. Ett ärende som började med ett

meddelande till en misstänkt mordmäklare i Husby handlar nu om en skjutning i Kalmar där ungdomar från Uppsala, Arboga och Haninge misstänks vara inblandade.

Tillslag närmar sig. Jag drar läget för åklagaren i Kalmar som leder förundersökningen om skjutningen utanför Coop i Norrliden. Min bedömning är att vi samlat in bra bevisning och vill ha beslut om anhållande och husrannsakan.

Det vore taktiskt bäst att först gripa skytten och vänta lite med de andra två för att se om avlyssningen ger något efter gripandet, föreslår jag.

Planen är att de andra två ska få ett halvt dygn på sig i frihet för att vi ska se om de avslöjar något matnyttigt om gripandet i avlyssningen.

Kalmaråklagaren håller med och klockan 21.39 fattar han beslut om att anhålla den misstänkte gärningsmannen i sin frånvaro. Det har då bara gått fem timmar sen trepartssamtalet om hans misslyckade "mission" i Kalmar.

Det är bråttom. Förhoppningen är att han ska ha kvar kläder med spår från skjutningen, att vi ska hitta hans mobil för att kunna söka genom den, att han kanske sparat biljetter från resan och så vidare. Han ska inte få en chans att förstöra bevis och därför är spanarna redo att omedelbart ingripa i Haninge.

Ingripandespanarna får besked om åklagarbeslutet och elva minuter senare är pojken gripen. Han står själv i dörren tillsammans med sin familj när spanarna knackar på och de får kontroll över honom direkt. Han har en mobil i handen som poliserna tar och efter att han tagit på sig skor får han sätta sig i spanarnas bil för transport in till en arrestcell.

En husrannsakan görs i hans pojkrum. Inget vapen hittas men väl sedlar och fimpar som ser ut som jointar. Det finns också spår av annan misstänkt narkotika i pojkens byrå. I rummet hittas också en liten digitalvåg och en gammal knapptelefon som brukar användas vid narkotikaförsäljning. Totalt hittas 11 700 kronor i kontanter hos pojken.